

Referat despre poezia Cantareti bolnavi scrisa de Lucian Blaga

Publicata mai intai in revista "Gandirea" din ianuarie-februarie 1930, poezia a fost retiparita in "Cronicarul" din septembrie acelasi an si a fost inclusa in volumul La cumpana apelor, 1933.

Constiintei de sine ca poet, ca glas ce fixeaza in cuvant emotiile semenilor, ii gasim aceasta expresie dirijata de metafora, intr-un poem de alcatuire armonic-retorica.

Anticipata de Noi, cantaretii leprosi, poezia se mentine in tonul lamentatiei de acolo.

Poemul este un discurs de pe pozitia celor ce-si asuma tristetile si durerea sufleteasca a fiintelor ramase prizoniere in nerostire. Cantaretul e o imagine-ecou a ipostazei orifice a Poetului, al carui vers e insufletit de coarda lirei: "Purtam fara lacrimi / o boala in strune / si mergem de-a pururi / spre soare-apune". Dar el traieste, totodata, sentimentul dureros al interdictiei si al neputintei de a ajunge la zeu prin cantecul sau. Universul ii inchide caile si accesul la divin ramane o continua neimpacare. Deus absconditus e o imagine pe care poetul o va relua, pe care si poezia argheziana o transfigureaza in Psalmi.

Poemul e unul de reflectie metafizica si sub aparenta melodic-facila substratul aduce sensuri de dincolo de poezia intimista.

O varsta noua, "sub steaua instrainarii", atinsa de tragic, urmeaza acum starii extatice a Poemelor luminii. "Marea trecere", destramarea, moartea, instrainarea zeului, coborarea in Infern marcheaza ruptura intre Eu si Cosmos.

Insemnele poetului ca fiinta interiorizata si punctul cardinal sufletesc -metafora a stingerii - sunt repere ale intensitatii combustiei interioare: "Ni-e sufletul spada / de foc stinsa-n teaca". Arderea - pasiune si rebeliune, revolta si cenzura a ratiunii - defineste identitatea "cantaretului" atins de o boala nestiuta. Tanar, poetul e in armonie cu lumea, intocmai ca fericitul vizitor din Oda... lui Eminescu: "Vant vesnic rasuna / prin cetini de zada..." Inceput si sfarsit sunt insemne ale atractiei absolutului si mortii: soare-apune, amurguri, spada stinsa, sfarsit devin corespondente ale vantului vesnic, puntilor de balada, crinilor albi, armurii, izvoarelor, cantecului, tainei. Semnele entuziasmului si luminii se lasa contaminate de moarte si boala. "Cantecul devine expresia "bolii" fapturii aflate in preajma sfarsitului.

Este un cantec care isi pastreaza si aici functia de retotalizare a lumii destramata, dar nu in sensul plenificarii ei, al refacerii "corolei de minuni", ci, dimpotriva, al deschiderii spre o perspectiva eschatologica, ce anuleaza individualitatea lucrurilor in moarte, pregatindu-se, poate, pentru un nou inceput" (Ion Pop, Lucian Blaga - universul lyric). Ca suferinta e izvorul "cantecului" spuneau si romanticii. Dar aici e un adaos de idee la textul programatic cel mai cunoscut al lui Blaga: "Sporim nesfarsirea / c-un cantec, c-o taina", fel de a spune ca e vorba de o potentare a infinitului, care prefigureaza "un orizont al mortii", dupa cum spune Ion Pop.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Ranile devin izvor (de cantec). Iar izvorul e motiv simbolic la Blaga, ca si la Eminescu, inchide in el contrarii (simbol al reflectarii in adanc a inaltimei): "Ceru-si deschide un ochi in pamant", scrie el in Cap aplecat.

Versul cantabil, ritmica si succesiunea rimelor nu sunt departe de sensul orfic al Poeziei, incat mitul creat aici se asaza in prelungirea celui arhetipal.